

[Elgaard.]

Provinskøbsteders Vedkommende, som i det Tidsrum, der er gaaet, siden Huslejeloven blev afviklet derude. Det er klart, at i en kort Periode kan der, naar man gaar fra lovbestemte Regler paa et saadant Omraade og ud i det fri, opstaa visse Gnidninger — det skal jeg ikke benægte —, men der kan i Sandhed ogsaa opstaa Gnidninger, naar man har Lovparagraffer, der fastsætter Betingelser baade for den ene og den anden Part.

Vedrørende den højtærede Indenrigsministers Udtalelser og den Statistik, der foreligger vedrørende Lejestigning, vil jeg gerne have Lov at sige, at jeg ikke af de anførte Eksempler, heller ikke af de Eksempler, den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, Hr. Einer Jensen, fremførte, føler mig overbevist om, at disse Anskuelser og Beregninger i Almindelighed karakteriserer den Tilstand, der vil opstaa mellem Ejer og Lejer i det Øjeblik, Huslejeloven bortfalder. Jeg har den Opfattelse, at Forholdet mellem de to Parter egentlig har været mere eller mindre forkvaklet gennem de Aar, hvor Lovgivningsmagten har grebet ind. I det danske Samfund er Forholdet jo dette, og det gælder ogsaa Grundejere og Lejere, at naar Parterne faar Lejlighed til at ordne deres Forhold sig imellem, saa gaar det langt bedre; saaledes har det været altid, og jeg tror ikke, at den nuværende Mennesketype af Lejere og Ejere i saa Henseende afviger fra tidligere Tidens.

Det, man har anført som Begrundelse for Nødvendigheden af dette Forslags Gennemførelse, har ikke virket med overbevisende Styrke paa mig, og jeg vil derfor sige, at saadan som vi inden for mit Parti paa nuværende Tidspunkt bedømmer Forholdene paa dette Omraade, kan vi ikke tilsige den højtærede Indenrigsminister vor Medvirkning til at gennemføre dette Forslag, der ikke alene betyder en Forlængelse af eksisterende Bestemmelser, men ogsaa betyder en Udvidelse paa ikke uvæsentlige Punkter! Der skal under Sagens senere Behandling — der er jo allerede talt om Udvalgsbehandling — fremkomme ganske anderledes for os overbevisende og vægtige Begrundelser for, at det vil være rigtigt at fortsætte med denne Lovgivning, end dem, der foreligger i Forbindelse med Fremsettelsen af dette Lovforslag, for at vi skal kunne medvirke.

Carlsen-Skiødt: Den Boliglovgivning, vi i Øjeblikket har her i Landet, er som bekendt Rester fra Krigstiden. Det er altsaa

en Lovgivning, der er givet Befolkningen i en unormal, en ekstraordinær Tid, og i saadanne Tider maa man gaa til ekstraordinære Foranstaltninger. Fra Det konservative Folkepartis Side har vi ogsaa altid været villige til under saadanne Forhold at medvirke til foreløbige Foranstaltninger; det viste vi vor Beredvillighed til ved saasent som i 1925 at gaa med til at fortsætte Boliglovgivningen i en afsvækket og afviklende Form. Men saadanne Love, som gives under ekstraordinære Forhold, og som paa Grund af Forholdene tidsbegrænses, faar en Karakter af Midlertidighed, som ikke skal fjernes senere. Naar normale Forhold igen indtræder, bør man ikke gøre slige Love permanente. Vi har adskillige Eksempler paa, at man fra Statsmagtens, fra Regeringens Side, har søgt at gøre midlertidige Love permanente. Dette bør Befolkningen være sikret imod, hvis der ikke paa ny opstaa ekstraordinære Forhold. Det gælder mange andre Love, Skattelove f. Eks.

Jeg vil først pege paa, at den nugældende Boliglov, som jo stammer fra 28. April 1931, lige saa vel som det foreliggende Lovforslag deler sig i 2 Afsnit, nemlig de saakaldte Aagerparagraffer og de særlige Bestemmelser, som gælder for København og de nærmest omkring København beliggende Kommuner, Frederiksberg, Gentofte og Taarnby. De almindelige Bestemmelser, vi har i den nugældende Lov i Afsnit 1, og som er vedvarende og altsaa ikke bortfalder, selv om dette Lovforslag ikke bliver til Lov, omfatter Ejendomme, opført før 1918, medens Ejendomme opført efter det Tidspunkt er undtagne. Paa det Punkt har man straks en skærpente Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag, idet det medtager ogsaa disse Ejendomme, saaledes at alle Ejendomme falder ind under denne Lovgivning.

Det andet Afsnit i Lovforslaget, som omfatter København og de 3 tidligere nævnte Kommuner, er i det væsentlige en Forlængelse af Loven af 1931 med visse smaa Ændringer.

Naar den højtærede Indenrigsminister stiller Rigsdagen over for Forslag om en Forlængelse af Loven, saa forekommer det mig, at det første Spørgsmaal, der rejser sig, maa være det, om en saadan Lovgivning fremdeles er nødvendig, eller om Tiden dog ikke er inde til, at den kan bortfalde, i Stedet for at man forandrer dens Karakter af midlertidig Lovgivning. Indenrigsministeren har ikke ment, at Forholdene var saadan, at Loven kunde bortfalde, ja,